

Dkt. Robert A. Peterson, Christology, Kipindi cha 8, Christology ya Kisasa, Sehemu ya 3, Jürgen Moltmann , Theolojia ya Kikatoliki na Iliyosindikwa

© 2024 Robert Peterson na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dkt. Robert Peterson na mafundisho yake kuhusu Kristotolojia. Huu ni kipindi cha 8, Kristotolojia ya Kisasa, Sehemu ya 3, Jürgen Moltmann , Theolojia ya Kikatoliki na Mchakato.

Tunaendelea na utafiti wetu wa Kristotolojia ya kisasa na Jürgen Moltmann .

Mstari kama huo wa mawazo, lakini unaosababisha matokeo makubwa zaidi kwa mafundisho ya Mungu, unapatikana katika mradi mwingine wa baada ya Barthian Christological, ule wa Jürgen Moltmann . Moltmann anatuambia kwamba theolojia yake inamvutia katika theolojia ya msalaba, ambayo inarudi nyuma hadi miaka iliyofuata Vita vya Pili vya Dunia wakati yeye na manusura wengine wa kizazi chake waliporudishwa kutoka kambi na hospitali hadi kwenye chumba cha mihadhara. Katika hali hiyo, nukuu, theolojia ambayo haizungumzii Mungu, mbele ya mtu aliyeachwa na kusulubiwa, haingekuwa na la kusema kwetu, nukuu ya karibu.

Hiyo ni kutoka kwa kitabu chake, Mungu Aliyesulubiwa. Bila shaka, Martin Luther hapo awali alikuwa na theolojia ya msalaba dhidi ya theolojia za Kikatoliki cha Kirumi cha enzi za kati ambazo aliziita theolojia za utukufu, akidai tu kutembea moja kwa moja hadi mbele za Mungu na kujua kila kitu kumhusu na hivyo. Badala yake, Luther alisema, hapana, theolojia ya kweli ni theolojia ya msalaba, ya Kristo kuteseka msalabani kwa ajili ya dhambi zetu.

Ni theolojia ya udhalilishaji na unyenyekevu na mateso na kadhalika. Christology mpya ya msalaba na theolojia mpya ya msalaba zimetengenezwa na Moltmann ili kutoa jibu kwa vilio vya kukata tamaa vya wanadamu wanaoteseka na wanaokufa. Kanuni ya epistemolojia ya theolojia ya msalaba inaweza kuwa kanuni hii ya lahaja pekee.

Uungu wa Mungu unafunuliwa katika kitendawili cha msalaba. Moltmann , samahani, anaendeleza hili kuwa kanuni ya lahaja inayotawala theolojia yake yote na kusababisha utendaji mpya wa Kikristo wa ukombozi. Nini maana ya msalaba kwa Moltmann ? Yesu alikufa hapo kama yule aliyekataliwa na Baba.

Ni kwamba Mungu aliyemfufua Yesu ndiye Mungu aliyemsulubisha. Hii inaweza kumaanisha tu kwamba ni lazima tutafute kumwelewa Mungu katika mateso, katika

kusulubiwa kwa Yesu. Anasema Barth hakufanya mengi ya kutosha katika kuzungumza kuhusu Mungu katika mateso ya Kristo.

Kwa maneno mengine, wazo la Barth kulingana na Moltmann halikuwa la Utatu vya kutosha. Mtu anapofikiria umuhimu wa kifo cha Yesu kwa ajili ya Mungu mwenyewe, lazima aingie katika mivutano na mahusiano ya Mungu kati ya Utatu na kuzungumza kuhusu Baba, Mwana, na Roho Mtakatifu. Msalaba si kitu kilichomtokea mwanadamu Yesu tu, bali kilimtokea Mungu mwenyewe.

Tukio la Kristo msalabani ni tukio la Mungu. Kwa hivyo, msalaba ni ufunuo wa Mungu kama Mungu wa utatu. Anazungumzia kifo cha Mungu akimaanisha kifo cha Kristo bila kumaanisha kifo cha Baba.

Wakati huo huo, anaunga mkono wazo la patra, anakataa patrapassionism, mateso ya Baba, lakini anathibitisha patrapassionism, Baba aliteseka pamoja na Mwana. Kristo ni laana ya Mungu. Theolojia ya msalaba haiwezi kuelezewa kwa kina zaidi kuliko ilivyo hapa.

Kwa hivyo, kuna hitimisho moja tu linalowezekana. Akimnukuu Jürgen Moltmann, katika mateso ya Mwana, Baba mwenyewe anateseka kwa maumivu ya kuachwa. Katika kifo cha Mwana, kifo kinamjia Mungu mwenyewe.

Na Baba anateseka kifo cha Mwanawe katika upendo kwa mwanadamu aliyeachwa, katika upendo wake kwa mwanadamu aliyeachwa. Kwa hivyo, katika kifo cha Yesu msalabani, Moltmann anabishana, Mungu amechukua mateso yote ya ulimwengu huu ndani yake. Historia yote ya wanadamu ikimnukuu, hata kama inaweza kuamuliwa na hatia na kifo, inaingizwa katika historia hii ya Mungu, yaani, katika Utatu, na kuunganishwa katika mustakabali wa historia ya Mungu.

Hakuna mateso ambayo ni, ambayo katika historia hii ya Mungu si mateso ya Mungu. Hakuna kifo, ambacho hakijakuwa kifo cha Mungu katika historia ya Golgotha. Jinsi Moltmann anavyoamaanisha hili kwa uzito inaonekana kutokana na ukweli kwamba katika muktadha huu, anataja Auschwitz kwa msisitizo.

Hata Auschwitz inachukuliwa na Mungu na kuingizwa katika historia yake. Mgawanyiko katika Mungu una msukosuko mzima wa historia ndani yake. Na hii ina maana ya wokovu wa kweli kwa wote, ikiwa, kwa, kwa, hii ina maana ya wokovu wa kweli.

Kwa maana ikiwa historia yote ya mwanadamu, pamoja na mateso yake, hatia, na kifo, inaingizwa katika historia hii ya Mungu, pia inaingizwa katika mustakabali wa historia ya Mungu, yaani, ushindi wa Mungu dhidi ya mateso, hatia, na kifo. Ikiwa hii inaonekana kutumika kwa ulimwengu wote, uko sahihi. Kwa mara nyingine tena,

matokeo ya mwisho ya tafakari na theolojia ya wanatheolojia wa kisasa ni uungu wa jamii nzima ya wanadamu.

Klaas Ruina , mwanatheolojia wa Kiholanzi na kiinjili, anatathmini mpango wa Moltmann . Kitabu chake kinaonekana kuchukua ukweli wa mateso na kifo kwa uzito kabisa. Kinafanya hivi kwa kuhusisha ukweli huu wa mateso na kifo na msalaba wa Yesu Kristo na msalaba wenyewe na moyo wa Mungu.

Yaani, yeye ndiye Mungu aliyesulubiwa, akitaja jina la kitabu cha Moltmann . Na bado, Ruina anasema katika hatua hii, maswali yetu lazima yaanze. Kwanza, je, wazo la Mungu aliyesulubiwa ni la kimaandiko kweli? Kwa hivyo, Luther haogopi kusema kwamba Mungu huteseka katika Kristo, lakini je, tunaweza kwenda zaidi ya hili? Luther alikataa kufanya hivi kila wakati.

Kwake, mateso ya Mungu yalikuwa fumbo lisiloeleweka ambalo hata malaika hawakuweza kuelewa kikamilifu hapa. Ruina anasema, naamini kwamba Luther alikuwa sahihi katika jambo hili. Ni mtu Yesu aliyetundikwa msalabani kama mwakilishi ambaye aliachwa na Mungu wake.

Kwa hakika ni tofauti kabisa na tafsiri ya Moltmann ya msalaba kama tukio ndani ya Mungu mwenyewe. Kwa maoni ya Ruina , Moltmann hapa anaenda zaidi ya lugha iliyozuliwa ya maandiko, na theolojia inayotokana na msalaba ni muundo wa kubahatisha ambao katika mambo muhimu unaonyesha uhusiano zaidi na Hegel kuliko kerygma ya kibiblia. Pili, umakini wa karibu wa Moltmann juu ya msalaba haugharimu ufufuo.

Kwa kweli, hoja ya pili ni swali kuhusu kama sivyo ilivyo kwamba umakini wa Moltmann msalabani unapunguza ufufuo wa Yesu. Hakanushi hilo katika Theolojia ya Matumaini yake, kazi yake ya kwanza kuu. Alisisitiza sana ufufuo. Lakini sasa, ni kinyume chake tu katika kitabu chake, Mungu Aliyesulubiwa.

Paulo hazungumzii kamwe kuhusu Mungu kama yule aliyeteseka pamoja na Yesu msalabani, lakini tena na tena, anazungumza kuhusu Mungu; Paulo anazungumza kuhusu Mungu kama Mungu aliyemfufua Yesu kutoka kwa wafu. Ufufuo si tu udhihirisho wa maana iliyofichwa ya msalaba, lakini ni hatua inayofuata katika historia ya wokovu. Msisitizo wa Moltmann kuhusu Mungu aliyesulubiwa unapunguza uzito hadi kufikia hatua ya tatizo halisi: ufufuo wa Kristo.

Je, tunaweza kweli kuzungumzia kifo katika Mungu, nambari tatu? Hakuna mahali popote ambapo Biblia inazungumzia kwa maneno haya. Swali kama hilo linatokea wakati Moltmann anapozungumzia kuingizwa kwa mateso na kifo cha wanadamu katika historia ya Mungu. Je, mtazamo huu si wa Hegel badala ya wa kimaandiko?

Tano, mtazamo unaofuata wa Moltmann , kama ule wa Pannenberg , unaonekana kusababisha uungu wa mwanadamu katika eskatolojia na ulimwengu wote.

"Mwanadamu anachukuliwa bila mapungufu na masharti katika maisha, kifo na ufufuo wa Mungu, na katika imani anashiriki kimwili katika ukamilifu wa Mungu. Hakuna kinachoweza kumtenga na hali ya Mungu kati ya huzuni ya Baba, upendo wa Mwana, na msukumo wa Roho. Mungu wa kibinadamu anayekutana na mwanadamu katika Kristo aliyesulubiwa hivyo humhusisha mwanadamu katika unabii wa kweli."

Tena, mtu hawezi kujizuia kujiuliza kama hii haiendani na Hegelian badala ya eskatolojia ya kibiblia.

Sita, hatimaye, kuna swali, ni nini kimebaki cha Chalcedon? Hili linaonekana kama swali gumu sana kujibu. Moltmann anakubaliana na Chalcedon kwamba Yesu ni Mungu sana na mwanadamu sana. Kwa upande mwingine, fundisho la asili mbili halina sehemu katika kitabu chake, Mungu Aliyesulubiwa. Swali ambalo haliwezi kuepukwa hapa ni kama, katika msisitizo wa Moltmann juu ya Mungu aliyesulubiwa, ubinadamu wa Yesu bado unachukuliwa kwa uzito.

Kwa hivyo, kuna maswali mengi zaidi kuhusu theolojia ya Jürgen Moltmann kuliko yale ya Wolfhart Pannenberg . Na kwa hivyo, tunahamia kwenye theolojia ya Kikatoliki. Inashangaza kwamba utafutaji wa Christology mbadala unaendelea katika duru za Wakatoliki na Waprotestanti.

Wanatheolojia wapya, tutawaita, wote wamekubaliana juu ya mambo mawili. Kwanza, tunapaswa kuchukua hatua yetu ya kuanzia katika mwanadamu Yesu. Hiyo ina maana kwamba Ukristo kutoka chini, ambao tumeuona mara kwa mara, ni tatizo kubwa.

Pili, hasa ikiwa ni Ukristo kamili kutoka chini, ambao uko katika wanatheolojia wengi hawa. Pannenberg ndiye tofauti, si sheria. Pili, tunapaswa kuchukua ubinadamu wake wa kweli kwa uzito kabisa.

Naam, tunafanya hivyo, lakini tukianza kabisa kutoka chini, je, tunamchukulia uungu wake kwa uzito? Je, yeye ni Mungu? Matatizo yanayoweza kutokea ambayo nimeyadokeza ni kweli kwa masikitiko kwa mwanatheolojia mwingine maarufu wa Katoliki, Hans Kung, ambaye si tena mwanatheolojia rasmi wa Katoliki. Migogoro yake huko Roma ilisababisha kufukuzwa kwake kama mwalimu wa wanafunzi wa Katoliki katika Chuo Kikuu cha Tübingen, na ushawishi wake bado ni mkubwa, ikiwa ni pamoja na katika duru za Kiprotestanti. Kwanza kabisa, anataka kuwa mtetezi wa imani ya Kikristo katika ulimwengu unaohusika katika mchakato unaoongezeka wa uasili.

Lazima tuache picha ya zamani ya enzi za kati na picha ya ulimwengu na tukubali picha ambayo imeibuka kutoka kwa sayansi ya kisasa. Kung anahitaji dhana mpya. Matokeo ya mafundisho ya Kristo ameyajadili kwa kina katika kazi zake mbili kuu za mwisho kuhusu kuwa Mkristo na kama Mungu yupo. Kutoka kwa kazi zote mbili, ni dhahiri kwamba anachagua Ukristo kutoka chini, akianza na Yesu Kristo kama mwanadamu duniani.

Ukristo dhahiri hutokana na hotuba, matendo, na mateso ya Yesu mwenyewe ambayo hayakuonekana waziwazi. Kwa kweli, tunaona Ukristo kadhaa tofauti ukiibuka katika Agano Jipya, kulingana na Kung. Nina rafiki ambaye alisoma Shahada ya Uzamivu (PhD) kuhusu theolojia ya Kikatoliki ya Tübingen.

Wakati mmoja, alikwenda Tübingen nchini Ujerumani, na akawahoji wanatheolojia Wakatoliki, wakiwemo Hans Kung na Walter Kasper. Alirudi akiwa mtu mwenye huzuni sana. Alisema kila mtu aliyemhoji, isipokuwa mmoja, hakuwa Morthodoksi.

Kila moja kati yao ilianza kabisa kutoka chini, na mwanadamu Yesu, na kwa kufanya hivyo, huwezi kufikia Ukristo wa Kikalkedonia au wa kibiblia na nafsi ya pili ya Uungu, Mungu Mwana, akiwa mwanadamu katika Yesu wa Nazareti. Isipokuwa Hans Kung pekee hakuwa, bali Walter Kasper, ambaye aliamini katika mwili wa Mwana wa Mungu. Rafiki yangu alitiwa moyo sana na hilo, lakini kwa ujumla alihuzunishwa sana na wanatheolojia wa Kijerumani waliobobea, maarufu, na waandikaji ambao hawakuamini Ukristo wa Kiorthodoksi.

Mtazamo wa Kung mwenyewe ni ule wa Ukristo wa utendaji kazi, tofauti na kiini cha Ukristo. Uhusiano wa Yesu na Mungu unapaswa kuonyeshwa katika kategoria za ufunuo. Yesu ni neno na mapenzi ya Mungu katika umbo la mwanadamu.

Mtu wa kweli Yesu wa Nazareti, kwa imani, ni ufunuo halisi wa Mungu mmoja wa kweli. Hizi ni nukuu. Katika Yesu, Mungu anatuonyesha yeye ni nani na anatuonyesha uso wake.

Katika Yesu yuleyule, kwa maana hii, Yesu ndiye mfano, neno, Mwana wa Mungu. Katika muktadha huu huu, kuwepo kabla ya kuzaliwa, kama ilivyohusishwa na Kristo, kunamaanisha kuwa amekuwa katika mawazo ya Mungu kila wakati. Huo si kuwepo kabla ya kuzaliwa kwa Kristo.

Na uhusiano kati ya Mungu na Yesu ulikuwepo tangu mwanzo na una msingi wake katika Mungu mwenyewe. Uwepo wa awali wa kibiblia unamaanisha kwamba kabla ya kuwepo mwanadamu, Yesu, kulikuwa na Mwana wa milele wa Mungu, ambaye alikuwepo mbinguni pamoja na Baba na Roho Mtakatifu kila wakati. Na kwamba kiumbe huyu wa kimungu akawa mwanadamu huku akidumisha uungu wake kikamilifu.

Hakuna shaka, Runia anaandika, kwamba hii ni Ukristo unaofanya kazi kweli. Lakini je, inakubaliana na kile kanisa la kale lilichokiri katika mabaraza ya Nicaea, Efeso, na Chalcedon? Kuhn anaamini jibu ni chanya. Kwa hakika, mabaraza yalijieleza kwa maneno ya kimetafizikia, homoousios, yenye kiini kile kile, lakini hayangeweza kufanya vinginevyo kwa sababu hakuna mfumo mwingine wowote wa dhana unaopatikana.

Hata hivyo kile walichokiwakilisha, Mungu wa kweli na mtu wa kweli, kinapaswa kudumishwa katika siku zetu pia. "Kwamba Mungu na mwanadamu wanahusika kweli katika hadithi ya Yesu Kristo ni jambo linalopaswa kutegemezwa kwa imani hata leo."

Je, lugha hiyo inahitaji mwili wa kweli? Haihitaji. Je, dhana ya Were Deus, Mungu wa kweli, inamaanisha nini kwa Kuhn? Hoja nzima ya kile alichohapa ni nukuu kutoka kwa Kuhn, hoja nzima ya kile kilichotokea ndani na pamoja na Yesu inategemea ukweli kwamba kwa waumini, Mungu mwenyewe kama rafiki wa mwanadamu alikuwepo, akifanya kazi, akizungumza, akitenda, na dhahiri akijifunua katika Yesu huyu, ambaye alikuja miongoni mwa wanadamu kama mtetezi, naibu, mwakilishi, na mjumbe wa Mungu, na akathibitishwa na Mungu kama aliyesulubiwa, aliyefufuliwa. Taarifa zote kuhusu uana wa kimungu, kuwepo kabla, uumbaji, utabiri wa hali ya hewa, na mwili, mara nyingi zimevikwa katika aina za hadithi au nusu za hadithi za wakati huo, zinamaanisha katika suluhisho la mwisho kufanya si zaidi ya kuthibitisha upekee, kutoshindana, kutoshindana, neno jipya kwangu, na kutokushindana kwa wito, ofa, na dai lililofahamika ndani na pamoja na Yesu, hatimaye si la kibinadamu bali la asili ya kimungu, kwa hivyo linaaminika kabisa, likihitaji ushiriki wa mwanadamu bila masharti.

Kuhusu homo iliyochoka, ubinadamu wa kweli wa Kristo, Kuhn anasema, Yesu alikuwa mwanadamu kabisa, kielelezo cha jinsi ilivyo kuwa mwanadamu, akiwakilisha kiwango cha mwisho cha kuwepo kwa mwanadamu. Bila shaka, anaamini hivyo. Anaamini kwa njia hii, hakuna kinachoondolewa kwenye ukweli unaofundishwa na mabaraza; huhamishiwa tu kwenye hali ya akili ya wakati wetu.

Lakini kwa masikitiko, tathmini ya hili inaonyesha vinginevyo. Hii ni wazi kwamba ni Ukristo ambao ni kabisa, si kwa kiasi, bali kabisa kutoka chini. Hakuna hatua ambayo wazo la kufanyika mwili linaonekana kama kauli ya mwisho ya Yesu ni nani hasa.

Kuhn hawezi kupita kauli ya utendaji. Yesu ni ufunuo wa nguvu na hekima ya Mungu. Labda mtu anaweza kusema kwamba katika Ukristo wa Kuhn, lugha ya ontolojia ina utendaji.

Katika mapitio marefu ya kitabu cha *On Being a Christian* kilichoandikwa na Kuhn, mwinjilisti Mwingereza Richard Baucom amekiita hiki aina ya bibliki isiyo na ujinga.

Baucom hakanushi kwamba lugha ya Kikristo ya Agano Jipya kimsingi, ingawa si kamili, ina utendaji kazi. Na kwa njia, nakubaliana na hilo.

Lakini Ukristo huu unaofanya kazi unahitaji tafakari zaidi. Na mara tu maswali ya kutafakari yanapoulizwa kuihusu, inaonekana inahitaji Ukristo muhimu ili kuiunga mkono. Nakubaliana kabisa.

Lakini bila shaka, katika hatua hiyo, kurudi kwenye Ukristo usio na ujinga wa utendaji hakuwezekani tena. Mtu hawezi kujifanya kwamba maswali haya hayajawahi kuulizwa. Kuhn anaweza tu kutoroka kwa kutangaza kwamba matunda yaliyokomaa ya tafakari ya Ukristo katika Agano Jipya, kuwepo kabla, kufanyika mwili, upatanishi, na uumbaji, ni ya njia za mawazo za kizushi ambazo lazima zitupiliwe mbali.

Lakini je, hii si njia isiyo ya kisayansi sana ya kushughulikia nyenzo ambazo haziendani na mpango wa mtu uliofikiriwa awali? Haishangazi pia kuona kwamba Kuhn ana ugumu wa kulinganisha maoni yake na yale ya mabaraza ya kale, hasa na kauli za Mungu wa kweli na mwanadamu wa kweli za Nicaea. Kwa kweli, anaonekana kukasirishwa sana na Mkutano wa Maaskofu wa Ujerumani uliomtuhumu kwa kukataa kauli za Kikristo za Imani ya Nicene. Ni vizuri kwao kwa sababu anafanya hivyo.

Loo, neno langu. Haiwezi kukataliwa kwamba Kuhn anasema mambo makubwa na ya ajabu kumhusu Yesu. Lakini pia haiwezi kukataliwa, kwamba kauli hizi ni ndogo kuliko zile ambazo Nicaea ilisema.

Bila shaka Nicaea pia iliamini kwamba Yesu alikuwa ufunuo wa Mungu. Lakini iliendelea kusema kwamba yeye ni ufunuo wa Mungu kwa sababu yeye ni Mwana wa Mungu katika maana ya ontolojia yenye kiini sawa na Baba. Kuhn anakataa kufanya hivi.

Hans Kuhn anakiri Yesu kama Bwana na Mwokozi. Hili linanisababishia matatizo makubwa. Ninamheshimu Klaas Runia kabisa. Anasema, Ninaheshimu sana ungamo hili linalotoka moyoni. Hapa anazungumza mtu mwenye imani ya kweli katika lugha inayovutia roho. Kwa hivyo, mtu husita kulichambua na kulikosoa.

Lakini hata ungamo la kweli linalotoka moyoni haliwezi kupita uchambuzi na ukosoaji. Na tunapaswa kusema, ungamo hili halizidi kiwango cha ufunuo. Ingawa linatafsiri ubinadamu wa kweli bila sifa yoyote kama mtakatifu na mwanadamu kamili, uungu wa kweli haufasiriwi kwa njia ile ile isiyo na sifa kama Mungu mtakatifu na kamili.

Hata hivyo hili lilikuwa ni jambo la wasiwasi halisi la Nicaea. Haishangazi kwamba Kuhn pia anatafsiri Utatu kivitendo badala ya kimsingi. Katika uchambuzi wa mwisho,

Kuhn hawezi kwenda zaidi ya kauli kwamba umoja wa Baba, Mwana, na Roho unapaswa kueleweka kama tukio la ufunuo na umoja wa ufunuo.

Ni kauli muhimu, lakini pia tunaona inazungumzia umoja wa kiuchumi badala ya umoja muhimu. Kwa ujumla, huzuni ya rafiki yangu katika kumhoji Kuhn huko Tübingen imethibitishwa. Ukristo wake hauko sawa na Ukristo wa kibiblia na, kwa hivyo, Ukristo wa Kikalkedonia.

Karl Rayner ni mtu muhimu sana wa Kikatoliki. Anasimama pamoja na Balthasar, Kuhn, na Rahner miongoni mwa wanatheolojia Wakatoliki wanaoongoza na wenye ushawishi mkubwa wa karne ya 20. Ningesema Karl Rahner ndiye muhimu zaidi.

Alikuwa na ushawishi mkubwa katika Vatican II, 1962-65. Alikuwa profesa huko Münster kuanzia 1967-71. Kuhusu neema ya Mungu, alimfuata Henri de Lubac katika kuiona neema kama isiyo ya kawaida na sehemu ya kuwa mwanadamu.

Lakini neema pia ni bure na haina malipo. Matendo makuu, ishara, na maajabu yalikuwa sehemu ya huduma ya Yesu katika historia. Lakini Yesu alikuwa zaidi ya hayo.

Alikuwa nabii wa eskatolojia mwenye utume wa kipekee. Rayner alishambulia vikali docetism, mtazamo kwamba Yesu hakuwa mwanadamu kamili. Hoja yake kuu ilikuwa kudumisha Ukristo wa Wakalkedonia ndani ya mfumo wa falsafa ya kupita mipaka ya ulimwengu.

Tofauti na Bultmann, alisema kwamba ontolojia, ndivyo Kristo alivyo ndani yake mwenyewe, Mungu-mtu, ndiye msingi wa uwepo, yaani, kile Kristo anachomaanisha kwetu. Rahner aliandika kwamba hatutapata ukaribu wa Mungu mahali pengine popote ila katika Yesu wa Nazareti. Upatanisho, alisema, hauleti tu upatanisho bali pia ushiriki wa Mungu na ulimwengu.

Nataka tu kutaja mambo mengine mawili kumhusu kwa sababu anajulikana kwa haya. Kauli yake maarufu ni kwamba utatu wa kiuchumi ni utatu unaokaribia, na utatu unaokaribia ni utatu wa kiuchumi. Kwa maneno mengine, utatu, utatu unaofanya kazi, utatu unaofunuliwa katika mwendo katika Biblia, ndiye utatu huo ni nani katika kiini chake kisichoonekana.

Utofauti wa kiuchumi wa Yesu Kristo Mwana na wa Roho Mtakatifu katika wokovu wetu unaonyesha tofauti halisi za milele zilizotangulia. Ninataja tu hili kwa sababu ni muhimu sana. Robert Lethem, katika theolojia yake ya kimfumo, anasema kuna matumizi halali na yasiyofaa ya axiom ya Rayner.

Kwa njia chanya, inaweza kuonyesha kwamba Mungu mwenyewe anajifunua katika historia kama alivyo ndani yake katika umilele. Kwa maana hii, utatu wa kiuchumi hutofautiana hata kidogo na utatu unaokaribia. Kuna utatu mmoja tu.

Mungu wa utatu anajifunua na, kwa kufanya hivyo, anajifunua. Yeye ni mwaminifu. Tunaweza kutegemea ufunuo wake kuwa wa kweli kwa yeye ni nani milele.

Hata hivyo, matumizi ya mara kwa mara ya axiom, utatu unaokaribia ni utatu wa kiuchumi, na utatu wa kiuchumi ni utatu unaokaribia, yamekuwa yakifanywa na Wautatu wa kijamii, na hivyo kuondoa kabisa utatu unaokaribia. Katika mstari huu wa mawazo, uchumi ndio pekee uliopo, unaohusiana na imani ya pamoja ya theolojia ya mchakato. Imani ya Pantheism inasema Mungu ndiye kila kitu na kila kitu ni Mungu.

Panentheism, pamoja na neno la Kigiriki en , ambalo linamaanisha ndani, kukwama katikati hapo, linamaanisha Mungu si kila kitu, lakini yuko katika kila kitu. Kwa mawazo kama hayo, utatu wa kiuchumi ni utatu unaokaribia, kwa kuwa hakuna kingine. Kwa maana yote yanatawaliwa na historia.

Wacha wabishane, Moltmann , Pannenberg , Catherine, Lacuna, na Robert Jensen wanaingia katika kundi hili. Mtu anapoonyesha utatu kama jumuiya inayofanana na familia ya binadamu, kama Utatu wa kijamii unavyofanya, kutoonekana, kutogawanyika kwa utatu huo kunatishiwa zaidi, na mlango unafunguliwa kwa Utatu. Nataka tu kutaja hilo, labda ili kuwachochea watazamaji kufanya utafiti zaidi peke yao.

Jambo lingine ni kwamba tangu katikati ya karne iliyopita, Roma imehamia kwenye msimamo wa ujumuishaji dhahiri. Kifo na ufufuo wa Yesu ndiyo njia pekee ya wokovu, lakini mtu anaweza kuokolewa na Yesu na kifo na ufufuo wake bila kusikia jina lake au kuamini injili katika maisha haya. Karl Rayner, katika hotuba yake mwaka wa 1961, alianzisha msemu, Wakristo wasiojulikana.

Aliandika kwamba wengine wanaopinga kanisa ni wale tu ambao bado hawajatambua kwamba tayari wako au wanaweza kuwa, hata wakati wanapopinga, tayari ni Wakristo wasiojulikana. Kwa kweli, Mkristo hawezi, akinukuu tena, akimnukuu Rahner, hawezi kukataa dhana hii ya Ukristo usiojulikana. Inapaswa kusababisha uvumilivu kwa dini zote, na haishangazi, kwa sababu ya ushawishi wake mkubwa juu ya Vatikani II, kwamba wao pia walithibitisha kitu sawa na hili, na sasa Roma ina uwazi, sio tu kuwakubali Waprotestanti kama ndugu na dada waliojitenga katika Kristo, lakini sasa inawakubali wafuasi wa dini za ulimwengu kama Wakristo wasiojulikana, na kutumaini wokovu wa wote.

Nilimtaja JAT Robinson hapo awali. Yeye, kama Moltmann , huchagua mbinu ya utendaji. Hana nafasi ya fundisho la asili mbili zilizounganishwa katika mtu mmoja.

Anasema tu kwamba tunapaswa kutumia seti mbili za lugha kuhusu mtu mmoja Yesu. Hakika hataki kupita zaidi ya Ukristo unaofanya kazi katika kitabu chake, kitabu chake muhimu. Nisaidie, jina la kitabu ni nani? Mwaminifu kwa Mungu.

Ndiyo, katika kitabu chake muhimu, Mwaminifu kwa Mungu. Samahani. Mwisho wa siku, ingawa alikuwa askofu katika kanisa la Anglikana, mwisho wa siku, Yesu hutofautiana nasi kwa kiwango tu, si kwa kiini.

Kwa mara nyingine tena, kwa mara nyingine tena, Kristoolojia kamili na thabiti kutoka chini. Kristoolojia ya Theolojia ya Mchakato. Theolojia ya Mchakato, ikichukua kielelezo chake kutoka kwa falsafa za Albert North Whitehead na Charles Hartshorne, inaendelea kwa dhana ya dhana ya Mungu wa pande zote .

Nukuu, Mungu anafanya kazi katika uumbaji wote, katika kila ngazi ya uhai. Anaupitia, anautenda kazi, anatimiza nia yake njema ndani yake. Lakini Mungu si sawa na uumbaji.

Pia anaipita. Bila shaka yuko duniani, lakini pia yuko, ni kweli kusema, ulimwengu umo ndani yake. Ulimwengu umo ndani ya Mungu.

Yeye ndiye ukweli usiochoka na usioisha anayefanya kazi katika vitu vyote, lakini anabaki yeye mwenyewe. Ilhali imani ya Kikristo ya kitamaduni ilisema kulikuwa na Mungu, ambaye wakati huo aliumba ulimwengu kutoka kwa kitu, ulimwengu haukuwepo hapo awali, Theolojia ya Mchakato inasema Mungu na ulimwengu vipo kwa pande zote, na Mungu anauhitaji ulimwengu, kama vile ulimwengu unavyomhitaji Mungu. Kume kuwa na Wakristo wa Mchakato wachache , lakini Norman Pittenger ni mmoja ambaye ametupa kitu hicho hicho.

Anasema, Yesu Kristo ndiye kitovu cha shughuli ya Mungu inayoenea na ya ulimwengu wote. Yeye ndiye udhihirisho mkuu wa mwanadamu wa Mungu katika vitendo. Akikataa wazo la mwili halisi kama la ajabu na lisilowezezana, anachagua wazo kwamba katika Yesu, Mungu anayetia nguvu na kukaa ndani yake kwa kuingiliana kwa kimungu na mwanadamu hufikia hatua ya kilele.

Kitabu cha Pittenger kilichokomaa ni Christology Reconsidered 1970. Anatoa hoja tatu katika sura ya kwanza kabisa. Kwa namna fulani, tunakutana na Mungu katika tukio la Yesu Kristo.

Pili, Mungu anakutana katika hali halisi, ya kihistoria, na mwanadamu kamili.

Tatu, Mungu na mtu huyu wana uhusiano kati yao katika hali ya uingiliano kamili zaidi. Kwa Pittenger, tofauti kati ya shughuli ya Mungu katika Yesu na ile katika mambo ya watu wengine ni tofauti katika kiwango badala ya aina.

Hakika, hii ni Ukristo kutoka chini kabisa ambayo inakataa kufanyika mwili, uungu wa Kristo, na kwa hivyo, upatanisho wa Kikristo na kadhalika. Ningependa kumaliza utafiti wetu wa Ukristo wa kisasa kwa mjadala kuhusu hadithi ya Mungu aliyefanyika mwili. Mwishoni mwa miaka ya 1970, mjadala kuhusu kufanyika mwili ulifanyika Uingereza.

Ilianza na kuchapishwa kwa juzuu ya *The Myth of God Incarnate* mnamo 1977 na wanatheolojia saba wa Uingereza. Kitabu hicho kilizua msisimko mkubwa kwa sababu ya kichwa chake cha uchochezi, lakini hakikutoa mengi mapya, lakini kilikipa umaarufu. Katika mwaka huo huo, jibu lilitolewa na wanatheolojia kadhaa wa kiinjili katika juzuu ndogo ya *The Truth of God Incarnate*, iliyohaririwa na Michael Green.

Kwa nini maprofesa saba wa theolojia wa Uingereza na Agano Jipya na kadhalika waliandika kitabu kinachoitwa *Hadithi ya Mungu Mwenye Mwili ?* Wote wana maoni kwamba fundisho la mwili linapochukuliwa kama maelezo ya ukweli wa kweli, halieleweki tena. Wanadai, kama anavyoonyeshwa katika Matendo 2:21, Yesu alikuwa mtu aliyeteuliwa na Mungu kwa jukumu maalum ndani ya kusudi la kimungu, na kwamba dhana ya mwisho juu yake kama Mungu mwenye mwili, mtu wa pili wa Utatu Mtakatifu, akiishi maisha ya mwanadamu, ni ya hadithi au ya kishairi, na njia ya kuelezea umuhimu wake kwetu. Francis Young anasema kwamba majina ya Kikristo yalitokana na historia ya kitamaduni iliyozunguka na yalitumiwa na Wakristo wa kwanza kuelezea mwitikio wao wa imani kwa Yesu.

Mchangiaji mwingine ni Michael Goulder. Hawa ni wasomi wa Uingereza wanaoheshimika. Katika sehemu ya pili ya juzuu, Leslie Holden na Don Cupid wanajadili maendeleo ya mafundisho yaliyopelekea Nicaea na Chalcedon.

Klaae Runia anatutathmini. Naam, ninapaswa kufupisha zaidi kuhusu biashara hii ya Nicaea na Chalcedon kwanza kwa sababu tulitumia muda mwingi kuihusu. Holden na Cupid, kama wachangiaji wa hadithi ya Mungu aliyefanyika mwili, wanakataa maendeleo haya kutoka Nicaea hadi Chalcedon kama kupotoka kutoka kwa kile Agano Jipya linatuambia kuhusu Yesu wa kihistoria.

Holden anatofautisha kati ya lugha ya uzoefu, ambayo inajaribu kuelezea chemchemi inayoongezeka ya msukumo, na lugha ya imani, ambayo hubadilisha chemchemi hii kuwa mtiririko wa mawazo unaodhibitiwa. Maurice Wiles anaandika hadithi za uwongo katika theolojia, na John Hick, mmoja wa wahariri, anasema kwamba fundisho la mwili, linapochukuliwa kihalisi, ni hatari kwa sababu linamaanisha kwamba Mungu anaweza kujulikana na kuitikiwa vya kutosha kupitia Yesu pekee. Na dini nzima ya wanadamu, zaidi ya mkondo wa imani ya Kiyahudi-Kikristo, kwa hivyo, kwa kudokeza, imetengwa kama iliyo nje ya uwanja wa wokovu.

Tathmini ya Runia, nambari moja, fundisho la mwili, kulingana na waandishi hawa, ilibidi ikataliwe. Nambari ya pili, ingawa neno hadithi linatumika katika kichwa cha kitabu, hakuna makubaliano kati ya waandishi kuhusu maana yake halisi.

Tatu, waandishi kwa ujumla wanaonyesha shaka kubwa na isiyo na msingi kuhusu uaminifu wa kihistoria wa maandishi ya Agano Jipya.

Naam, hilo linaeleweka kwa sababu Agano Jipya linafundisha ukweli wa Mungu aliyefanyika mwili, kama kitabu kinachojibu kilivyosema. Inashangaza zaidi kwamba ufufuo wa Yesu, ambao una jukumu kubwa katika Agano Jipya, hauna jukumu lolote katika hadithi ya Mungu aliyefanyika mwili hata kidogo. Juzuu hiyo pia haisemi chochote kuhusu umuhimu wa kiolojia wa Yesu.

Hilo si jambo la kushangaza. Ikiwa mwili ni hadithi tu, Yesu hawezi kutuokoa. Mwanadamu wa kawaida, haijalishi ni mkuu au wa ajabu au mwenye nguvu kiasi gani au ameishi ndani ya Mungu au amewezeshwa na Mungu, hawezi kutuokoa.

Ni Mungu pekee anayeweza kutuokoa. Dhambi na hatia havijatajwa sana katika kitabu. Tena, sishangai.

Wachache wa waandishi hata walitaja kwamba Agano Jipya linafundisha kuhusu mwili, lakini waandishi bado hawawezi kukubali kwa misingi ya kifalsafa. Waandishi wote wanakubali kwamba Yesu ni mtu maalum sana na kwamba ni muhimu sana kwao. Wakati mwingine, wanamzungumzia kwa maneno ya kuvutia, lakini wanakataa ukweli wa Mungu aliyefanyika mwili, kama kitabu cha majibu kinavyohibitisha na waandishi wa kiinjili, ambao walisumbuliwa waziwazi na kuenea kwa mawazo ya kiliberali na ya kukosoa kwa umma wa Uingereza kwa njia ambayo ilivuruga imani ya wengi.

Mambo haya yalishirikiwa kwa njia ambayo, kama wewe ni mtu mwenye kufikiri, hakika utakataa hadithi hizo za zamani kuhusu Yesu, kitu kama hicho. Utafiti wetu wa Kristo wa Mababa na wa Kikristo wa kisasa, theologia za kihistoria za Kristo, na Kristo wa Mababa na wa Kikristo wa kisasa unakaribia kukamilika, nataka tu kueleza mahali tutakapokuwa tunaelekea katika mihadhara ijayo. Tutachanganya theolojia ya kimfumo na maandishi ya Biblia, tukiyatoa kutoka kwenye maandishi ya Biblia.

Na hivyo, kwa ajili ya uungu wa Kristo, tutafanya kazi kwa mapana na Yohana 1:1 hadi 18. Kwa ajili ya ubinadamu wa Kristo, tutafanya kazi na Wakolosai 1:15 hadi 20, ambayo pia ni mahali pazuri pa kuonyesha uungu wa Kristo. Tutafanya kazi na hali mbili za Kristo, kuanzia Wafilipi 2:5 hadi 11, na zaidi.

Tutajadili pia kuwepo kabla ya kuzaliwa, umoja wa nafsi yake, na mawasiliano ya sifa, na ninatarajia kushiriki mambo hayo pamoja, kuanzia na hotuba yetu inayofuata. Asante tena kwa kupendezwa kwako na mambo haya.

Huyu ni Dkt. Robert Peterson na mafundisho yake kuhusu Christology. Huu ni kipindi cha 8, Christology ya Kisasa, Sehemu ya 3, Jürgen Moltmann , Theolojia ya Kikatoliki na Mchakato .